

تیم ملی حریف بزرگ می خواهد

علی موسوی
مهاجم اسبق تیم ملی

برتری تیم ملی فوتبال ایران در خانه بلغارستان نتیجه خوبی بود و ملی پوشان کشورمان بازی خوبی از خود نشان دادند اما در کل فوتبال ملی ایران برای پیشرفت بیشتر احتیاج به بازی های تدارکاتی قوی دارد. بلغارستان تیم قدرتمند گذشته اش که موی دماغ تیم های بزرگ دنیا می شد را در اختیار ندارد

و دچار افت محسوس شده و بازی با یک تیم اروپایی را باید به فال نیک گرفت و امیدوارم فتح بایی شود تا در آینده با تیم هایی که دارای قدمت بوده و صاحب سبک هستند، بازی کنیم. بزرگترین اشتباه ما این است که پیروزی در خاک بلغارستان را بزرگ جلوه دهیم و تصور کنیم دست به کار بزرگی زده ایم. در جام جهانی قطر دیدیم که ژاپن، کره جنوبی، استرالیا و عربستان چه بازی های خوبی انجام دادند و فراموش نکنیم آنها

همواره بازی های تدارکاتی که برگزار می کنند با تیم های ملی مطرح و قدر دنیاست که باعث می شود بهتر به نقاط ضعف و قوت خود پی ببرند. ما نیازمند بازی های تدارکاتی دشوارتری هستیم چون در جام ملت های آسیا که در پیش داریم با قدرتهای اول قاره بازی های سخت و دشواری داریم و عبور از چنین حریفانی مشکل است. ما چیزی به اسم سیستم تغییر نسل نداریم. این سیستم را برای تیم های آسیایی همانند کشورهای صاحب

سبک اروپا انجام می دهند و پس از ۲۰ سال به نتایج خوبی رسیده اند که در جام جهانی گذشته دیدیم. آنها با امیدهای خود در بازی های آسیایی و سپس جام ملت ها بازی می کنند و در جام جهانی تکامل می یابند. سیستم آنها از نونهالان به نوجوانان، جوانان، امیدها و بزرگسالان ادامه می یابد اما ما چنین سیستمی را در ایران نداریم و بازیکنان به درستی تزریق نمی شوند. جا افتادن چنین سیستمی نیاز به برنامه ریزی درازمدت دارد که انجام نمی دهیم.

پس از انتخاب قلعه نویی به عنوان سرمربی تیم ملی این بحث مطرح شده که اعتماد به امیر قلعه نویی پس از جام ملت های آسیا منوط به نتایج این تورنمنت مهم باشد یا تا جام جهانی ۲۰۲۶ سرمربی تیم ملی بماند. برای پاسخ به این پرسش باید همه مسائل پیرامون تیم ملی را لحاظ کرد. وقتی سرمربی ایرانی خواستیم، بهتر از همه قلعه نویی است چون تجربه کافی را برای این مسئولیت دارد اما اگر می خواستیم یا به پای تیم های قدرتمند آسیا جلو

برویم، احتیاج به ساختار و امکانات بهتر و مربیان درجه یک دنیا داریم. قلعه نویی هم یک دستیار خارجی دارد و می تواند دستیاران خارجی بیشتری داشته باشد. ۶ دوره به جام جهانی صعود کردیم اما هر بار در دور گروهی حذف شدیم. سال های زیادی است در رده ملی و باشگاهی قهرمان آسیا نشده ایم و با تیم های اول قاره فاصله گرفته ایم. باید فکری اساسی و عملکردی کاربردی داشته باشیم تا فاصله را از بین ببریم.

نگاه فنی به بازی ایران و بلغارستان

زهردار در حمله آسیب پذیر در دفاع

رضا پرکاس
خبرنگار

بازی های تدارکاتی فارغ از نتیجه برای شناخت بیشتر کادر فنی از نقرات، پیاده کردن آموزه های تاکتیکی و هماهنگی بیشتر بازیکنان است. برای تحلیل بازی تیم ملی ایران و بلغارستان باید خط به خط جلو رفت. ایران در برابر بلغارستان دو شکل متفاوت داشت، زهردار در خط حمله و آسیب پذیر در دفاع. مهمترین عامل برتری ایران خط حمله بین المللی بود. بازیکنان خط حمله ایران با توجه به تکنیک، تجربه بین المللی و قدرت بدنی عالی، با پرس کردن تیم حریف از بالا و دریافت توپ چندین موقعیت خطرناک به دست آوردند و باعث سردرگمی تیم بلغارستان در ۲۰ دقیقه اول بازی شدند. اکثر بازی های ترکیبی بین ۳ نفر خط حمله ما انجام می شد و هافبک های ایران کمتر بازی سازی می کردند و در فاز تهاجمی نقش داشتند. در این بازی، کارهای ترکیبی برای خلق موقعیت شوت از پشت ۱۸ قدم دیده نشد و ارسال های دیرنگام تند و تیز از جناحین با کارهای ترکیبی نقرات کناری برای مهاجمان سرزن وجود نداشت. حملات ما تنها روی خلاقیت ۳ مهاجم بین المللی ایران صورت می گرفت و در نهایت از همین مسیر به گل رسیدیم.

انفعال خط هافبک ایران در بازی سازی، سبب شد تا از نظر گردش توپ تیم حریف مالکیت بیشتری نسبت به تیم ایران داشته باشد، هر چند که خط تهاجمی بلغارها زهردار نبود.

عقب ماندن دفاع ایران یک فاصله عمیق بین خطوط دفاع و هافبک ما ایجاد کرده بود و اگر خط تهاجمی حریف اندکی قوی تر بود، بی تردید دروازه بانان و خط دفاعی ما روز سختی را می گذراندند.

گردش توپ ایران با توجه به اطمینان بالا بین دروازه و نقرات دفاعی خوب بود، هر چند که بلغارها پرس بالا را در دستور کار نداشتند که بخشی از آن به دلیل قدرت بالای نقرات خط حمله ما بود که سبب می شد آنها ترجیحاً از نیمه خود پرس را شروع کنند. چرا که بلغارها می دانستند که بالا بازی کردن در برابر فرارهای سرعتی طارمی، محبی و جهانپخش و حتی سامان قدوس، ریسک بسیار بزرگی دارد و با توجه به دفاع پراشته و کم تجربه، معقولانه ترین کار پرس در زمین خودی بود. در مجموع این بازی بر نقاط قوت ما بیشتر مهر تأیید زد؛ خط هجومی زهردار به لطف بازیکنان با تجربه بین المللی که برای هر خط دفاعی مشکل ساز هستند و اشتباه مدافعان یعنی دریافت گل. در کنار آن مشکلات خط دفاعی و به نوعی دفاع تیمی در زمان از دست دادن توپ که می تواند در بازی های سنگین تر برای تیم ملی مشکل ساز شود نیز مشهود بود و خطاهای غیر ضروری و زیاد به خاطر خسونت اضافی یکی از نشانه های آن به شمار می رفت. در خط دفاع همچنین در کناره ها منفعل بودیم و در برابر مهاجمان قدرتمند و وینگرهای صاحب سبک حریفان آسیایی اذیت خواهیم شد. مخصوصاً سمت راست دفاع که اشتباهات تاکتیکی کاملاً نمایان بود. در کل خط دفاعی ایران در این بازی آسیب پذیر بود و

عدم دریافت گل، بیشتر از ضعف خط تهاجمی بلغارستان بود، نه قدرت دفاع تیم ملی ایران. در مجموع این بازی نشان داد که تیم ملی برای موفقیت در جام ملت ها کار دشواری پیش رو دارد و باید خیلی بهتر از این باشیم. برای قهرمانی باید بالانس خوب بین تمامی خطوط برقرار باشد. کار تیمی مخصوصاً همکاری خط هافبک با خط حمله باید تداوم داشته و دامنه دار باشد. در فاز دفاعی نیز تیم ایران مقابل ضدحمله یا حملات سریع حریف آسیب پذیر است و کادرفنی برای آن باید تدبیری بیندیشد. حفظ فاصله استاندارد بین خط هافبک با خط دفاعی جزو اولویت ها است. روند بازی ایران نیز اقتصادی و محافظه کارانه بود. تیم ایران در ۳۰ دقیقه ابتدایی بیشتر میل به هجوم داشت و رفته رفته فروکش کرد و در نیمه دوم بیشتر تلاش برای حفظ نتیجه داشت. استراتژی اصلی بعد از دقایق ابتدایی چشم داشتن به ضدحمله یا اشتباهات حریف برای رسیدن به گل های بیشتر بود. به ویژه اینکه نقرات تعویضی این ذهنیت را ایجاد می کردند. در مقابل، تعویض های بلغارستان در ۳۰ دقیقه پایانی، قدرت تهاجمی و تسلط آنها بر بازی را بیشتر کرد و تا آخرین دقایق وقت های تلف شده این را نشان دادند. در مجموع، با بازی های بیشتر دوستانه و رسمی می توان تحلیل کامل تری از تغییرات ساختاری، تاکتیکی، فلسفه بازی و استراتژی داشت و حتی تغییر نسل در پایین آوردن ضریب سنی تیم را بیشتر بررسی کرد و چشم انداز تیم در مسیر جام جهانی ۲۰۲۶ را ارزیابی نمود.

بررسی سایه روشن های زندگی ورزشی محبی

اوج گیری در قلعه ملی

مجتبی مرشدی
خبرنگار

تیم ملی فوتبال ایران در اولین بازی خودش در فیفادی سپتامبر (شهریور) در شهر پلودیف بلغارستان را شکست داد. تک گل یوزهای ایرانی در این مسابقه را محمد محبی وینگر تیم روستوف روسیه به ثمر رساند. محمد محبی ستاره ایران در این بازی بود که تک گل یوزها را به ثمر رساند و نمایش درخشانی داشت. تیم ایران سه شنبه هفته جاری در دومین بازی تدارکاتی اش در فیفادی شهریور در ورزشگاه آزادی به مصاف تیم ملی آنگولا می رود. تیمی که پنجشنبه شب جواز حضور در جام ملت های آفریقا ۲۰۲۳ ساحل عاج، که زمستان ۲۰۲۴ برگزار می شود را کسب کرد. به بهانه درخشش محمد محبی در بازی مقابل بلغارها که هیچ شباهتی به سال های دورشان ندارند، اتفاقات مهم زندگی ورزشی او را بررسی می کنیم.

از شاهین بوشهر تا روستوف

محمد محبی سال ۲۰۱۷ با عقد اولین قرارداد حرفه ای اش به تیم زادگاهش شاهین بوشهر پیوست اما حضور او در این تیم چندان طولانی

شکسته می شود و او اولین گل را برای تیمش چه زمانی به ثمر می رساند.

اولین بازی ملی

محمد محبی برای اولین بار در مهر ماه ۹۸ توسط مارک ویلموتس بلژیکی به اردوی تیم ملی فوتبال ایران دعوت شد. جایی که تیم طبق برنامه باید در مرحله انتخابی جام جهانی ۲۰۲۲ قطر در تهران به مصاف تیم ملی کامبوج می رفت و پس از آن در منامه پایتخت بحرین با تیم ملی این کشور بازی می کرد. بر اساس تصمیم ویلموتس، محبی در بازی مقابل تیم ملی کامبوج که ۱۸ مهر ۹۸ برگزار شد، اولین تجربه حضورش در ترکیب یوزها را به

بود. این قرارداد باعث شد تا وینگر بوشهری پس از یک فصل دوری از فوتبال باشگاهی ایران به لیگ برتر بازگردد و این بار پیراهن استقلال را به تن کند. فصلی که برای محبی با نوسان های بسیاری آغاز شد. با وجود این با بازگشت مهدی قایدی به جمع آبی ها، محبی خیلی زود با کمک همشهری اش در ترکیب استقلال جا افتاد و بدل به یک ستاره شد. این دو ستاره بوشهری زوج رؤیایی را در خط حمله استقلال ساخته بودند. زوجی که سایه تنوع بسیاری از پیروزی هایش با استقلال را مدیون آنها بود. پس از اتمام فصل اما باشگاه استقلال که با مشکلات عدیده مالی روبه رو بود، موفق نشد با پرداخت مبلغ مورد توافق به سانتاکلارا قرارداد محبی را دائمی کند. آنچه سبب شد او بار دیگر لژیونر شود و این بار به تیم فوتبال روستوف روسیه بپیوندد. تیمی که در روسیه مأمّن ستاره های ایرانی بوده و پیش از این سعید عزت اللهی و سردار آزمون سابقه بازی در آن را داشته اند. محبی در این فصل برای روستوف در لیگ برتر روسیه در ۶ مسابقه به میدان رفته و در جریان آن تنها یک پاس گل داده و یک کارت زرد در داور گرفته و هنوز در روسیه پایش به گل باز نشده. روندی که باید دید چه زمانی از سوی محبی

حسرت جام جهانی

فدراسیون فوتبال هدایت تیم ملی کشورمان در جام جهانی را با عقد قراردادی ۳ ماهه از شهریور تا پایان جام جهانی به کارلوس کی روش پرتغالی سپرد. فردی که در دوران مربیگری اش در ایران نشان داده بود به بازیکن لژیونر توجه بی اندازه و علاقه خاصی دارد. روند فوق العاده محبی در استقلال باعث شده بود احتمال دعوت او به تیم ملی از سوی کی روش و حضورش در مهمترین تورنمنت فوتبال جهان بیشتر شود. فرضیه ای که البته هیچ گاه محقق نشد تا محبی تبدیل به یکی از قطر نشود و حسرت جام جهانی در قطر بر دل او بماند. برخی ها می گفتند اگر محبی پیش از جام جهانی عضو همان سانتاکلارا بود، شاید کی روش او را به جام جهانی می برد! این بازیکن بیس از آمدن امیر قلعه نویی به تیم ملی یکی از بازیکنان اصلی تیم است. آنچه باعث شده او در این مدت کوتاه زیر نظر قلعه نویی در ۶ مسابقه دو گل به ثمر برساند. آماري که فوق العاده است.

دست آورد. محبی در اولین بازی ملی اش در تهران در برابر حریف ضعیفی چون کامبوج ۲ بار دروازه حریف را باز کرد تا اولین مسابقه اش با پیراهن تیم ملی تبدیل به یکی از رؤیایی ترین بازی های دوران فوتبالش شود.

چالش جدایی

محبی در طول دوران فوتبالش چالش های زیادی را تجربه کرد؛ آنچه باعث شد این بازیکن کم حاشیه فوتبال ایران در مقاطع مختلف به صدر اخبار خبرگزاری ها و تیتراهای روزنامه ها برسد. جدا شدن از استقلال بی تردید یکی از چالش های بزرگ محبی بوده. محبی در استقلال عملکرد فوق العاده ای داشت؛ آنچه باعث شد دائمی شدن قرارداد محبی با استقلال جزو خواسته های اصلی هواداران از مدیران باشد. اتفاقی که کمبود منابع مالی هیچ گاه رخ نداد و محبی پس از کسب و قوس های فراوان با انتشار پیامی در حساب اینستاگرامش اعلام کرد برخلاف میل باطنی مجبور به ترک استقلال است. موضوعی که شاید مهمترین چالش دوران فوتبالی محبی تا به امروز باشد.